

Turinys

9
Nebūk savanaudis
13
Krundis
23
Drako klasta
29
Samdiniai
34
Iškyla prieš žaidynes
42
Kortakiada. Pirmoji rungtis
56
Kortakiada. Antroji rungtis
68
Kortakiada. Trečioji rungtis
76
Baldabolo rungtynės
82
Ketvirtoji rungtis
93
Baltojo lanko ir Mėlynojo kardo rungtis
109
Pilkųjų akmenų sala
121
Kortagų sprendimas
124
Rudųjų plaustas
125
Netikėti prisiminimai
133
Mirtinas kaltinimas
138
Kova už išlikimą
155
Netikėtumai Ovaliojoje menėje
159
Kelionė namo
162
Olivija
171
Nauja viltis

*Pilkieji kalnai, samanoti ir rūstūs,
Grēsmingai iš tolo pradeda grūstis.
Tarsi kumščiaais grūmoja ir sako jie tyliai,
Koks nelabasis jus čia atvijo?*

Nebūk savanaudis

Geras dalykas atostogos – galima keltis kada nori, daryti ką nori. Panašiai buvo ir šiandien – atsibudęs pažvelgiau pro langą. Saulė sukiojosi aukštai žydrame danguje ir vilioje viliojo laukan. Bet iš virtuvės atsklidęs mamos balsas kvietė kitur:

– Nojau, eikš žemyn, pusryčiai jau paruošti! Važiuosim į miestą.

Šiandien turėjome važiuoti į miestą pirkti visokių dalykų, todėl nesiginčydamas pradėjau rengtis. Velkantis marškinius suskaudo kaklą, lyg kas būtų nudeginęs. Čiupau ranka už skaudamos vietos, ir akimirksniu prieš akis iškilo vakarykščiai įvykiai – štai pavirstu skruzdėlės dydžio maži žmogučiu, kalbuosi su Dru ir patenku į gerųjų skruzdėlių kortagų karalystę, mudu keliaujame, patiriame daugybę nuotykių, vos išnešame sveiką kailį. Dar kalbėjau su sraigėmis, mane supo kortagų namai transformeriai ir tragbaumai, mačiau Juodąjį Kanjoną ir daugybę kitų neįprastų dalykų. Viską vainikavo mano išventinimas į kortagų karžygius. Prisiminiau kardą, kurį kortagų karalius Hadokas laikė uždėjęs man ant peties, kartojant priesaikos žodžius jis ėmė švytėti, įkaito ir nudegino kaklą. Todėl dabar perštėjo kaklo odą.

Atsistojęs pažvelgiau pro antro aukšto langą. Viskas buvo taip pat – ir pieva, ir medžiai, ir žaislai, ir gultas, prie kurio viskas prasidėjo, buvo toje pačioje vietoje. Norėčiau vėl ten nueiti, deja, dabar negaliu. Apsisukęs žengiau prie veidrodžio.

– Nojau, kur tu ten taip ilgai? Eikš pusryčiauti, – šaukė mama.

Valgis dabar rūpėjo mažiausiai. Stovėjau įbestas kaip kuolas, užsisvajojęs vėpsojau į veidrodį vis sukdamas galvą, kaip paslėpti nuo mamos ir tėčio mažytį, bet man labai brangų užrašą. Juk prisiekiau niekam neprasitarti apie Kortagų karalystę. Staiga prasivėrė kambario durys ir pasirodė tėčio galva.

– Ar pasirengęs smagiai dienai? – paklausė jis.

– Žinoma! Jau lipu žemyn, – atsakiau sagstydamasis marškinius, kad tėtis nieko neįtartų.

Nepamenu, kaip pusryčiavome ir ką veikėme mieste, nes nuolatos galvojau, kaip dar kartą patekti į mažų skuzdėliukų pasaulį pas naujuosius draugus. Buvo baisu, prisiminus kai kuriuos įvykius, tačiau kažkas traukte traukė sugrįžti. Per pietus nesiginčydamas valgiau viską, ką mama paruošė. Tiksliau sakant, ne valgiau, o rijau skubėdamas. Galvoje sukosi mintys apie dar vieną kelionę...

– Ko kemši, kaip iš badų ištrūkęs? – nustebo mama.

– Noriu eiti į kiemą žaisti.

– Keista, anksčiau valgyti nenorėdavai, o dabar šlamšti, net ausys linksta.

– Na, kartais, kai su draugais užsižaidžiu, net nepajuntu, kaip laikas praeina, todėl geriau pasistiprinti, – atsakiau jai, galvodamas visai apie ką kita.

Pagalčiau aš lauke. Nulėkiau tiesiai prie gulto ir ėmiau dairytis, deja, niekas nepasirodė. Nenustygau vietoje – ieškojau, ropojau, vietomis beveik šliaužiau, išnaršiau visą pievą – jokių pokyčių. Nuliūda. Tądien skuzdėliukas nepasirodė. Kitą dieną irgi. Stengiausi prisiminti, ką sakė senoji kortagų burtininkė, pavertusi mane iš pradžių mažu, o paskui dideliu. Kaip man pačiam supras-

ti, kada bus laikas keliauti į kortagų pasaulį? Šis klausimas nedavė ramybės.

Prabėgo savaitė, bet Dru nesirodė. Išvažiavau į kaimą. Namogrįžau tik rudenį, kai jau reikėjo eiti į mokyklą, o oras vėso. Neprasdamas vilties eidavau kasdien į žolyną, tačiau mažasis skuzdėliukas nesirodė. Atėjo žiema, paskui pavasaris, tada vienuoliktasis gimtadienis. Visą tą laiką stropiai mokiausi, daug sportavau ir visai ruošiausi tam susitikimui. Viltis buvo varomoji jėga. Turėdamas begales laiko, pradėjau analizuoti, ką padariau, kai pirmą kartą patekau į Kortagų karalystę. Prisiminiau, jog tą dieną padėjau mamai ir tėčiui dirbti sode, o paskui nebeturėjau ką veikti ir atsiguliau ant gulto pilsėti. Nusprendžiau viską pakartoti ir, nors buvo dar ankstus rytas, nubėgau pas tėtį.

– Tėti, ar galiu tau kuo nors padėti?

– Žinoma. Galėtum padėti lentelėmis kalti pavėsinę. Štai taip, – ir jis parodė, kaip kalamos vinyos.

– Kalti man patinka – duokš pamėginsiu!

Ėmiau kalti lenteles. Lengva nebuvo. Tačiau laikiausi. Darbuodamasis nuolatos šnekučiavausi su tėčiu.

– Man patinka, kai tu man padedi, – pagyrė mane tėtis.

– Bet aš ne visas vinyas gerai įkalu – atsakiau.

– Nieko tokio, svarbu, kad man padedi ir pagalvojai ne tik apie save, bet ir apie mane. Dabar, kai tu manęs ko nors paprašysi, aš tikrai prisiminsiu, kad man padėjai, ir padėsiu tau.

Pamalonintas tėčio žodžių, užsisvajojęs paklausiau:

– Tėti, o tu galėtum man padėti papulti į kor... – ir nukandau pusę žodžio, prisiminęs duotą priesaiką.

– Ką padėti? – pasitikslino tėtis.

– Net nežinau, kaip tau pasakyti. Tarkim, aš kai ko labai noriu, bet nežinau, kaip tą padaryti. Nemoku paaiškinti, – numykiau sutrikęs.

– Tu kažko nepasakai, tad nelabai galiu patarti.

– Tarkim, aš noriu su kai kuriais draugais draugauti, o jie nepasirodo! – išpoškinau greitakalbe.

– O ar tik tu nori juos pamatyti, ar ir jie nori?

– Aš tikrai noriu! Man rodos, ir jie turėtų norėti.

– Kodėl jie turėtų norėti susitikti su tavimi?

– Nes mums buvo labai smagu, kai matėmės paskutinį kartą.

– Tai gal kas nors jiems sutrukdė ateiti pas tave?

– Galbūt...

– Kas?

– Naaa, gali būti daug kas... – numykiau prisiminęs piktašias ruošias skruzdėles, amarus, kolorado vabalus ir visokius nuotykius, kurie nutinka Kortagų karalystėje.

– Norėtum jiems padėti?

– Žinoma, jei tik žinočiau kaip, tikrai padėčiau.

– Gerai, sėsk, pailsėk šiek tiek ir gal sugalvosi. Paskui man pasakyk, kaip sekėsi, – pjaudamas dar vieną lentelę patarė tėtis.

Atsisėdęs prisiminiau, kaip išgelbėjau ne vieną žolyno gyventoją ir kaip jie man paskui padėjo. Gal ir vėl kam nors reikia pagalbos – o man tai ir į galvą nešovė.

– Tėti, ko gero, supratau, kaip susitikti su draugais!

– Tikrai? Ir kaipgi?

– Čia kaip su lentelėmis – dabar aš tau padėjau, paskui tu padėsi man, ar ne?

– Įdomiai mąstai, tęsk toliau, – sukľuso tėtis ir net nustojo dirbti.

– Tikriausiai su draugais reikia panašiai elgtis – padėk jiems ir jie tau padės.

– Taip, bet kaip tu su jais susitiksi?

– Aš apie juos daug galvosiu ir galbūt jie pagalvos apie mane.

– Šaunuolis, Nojau, tikrai supratai. Ir tau gali pavykti. Nes tai, apie ką galvoji, išsipildo, todėl stenkis visada galvoti apie gerus dalykus.

Darbavomės su tėčiu apie valandą. Nuolatos galvojau, kaip sekasi Akerai, Dru, Sidabrinei Vakarei, Linksmataškei, netgi sraiges Mauką su Dėja prisiminiau. Jie tokie juokingi. Taip bekaukšėdamas plaktuku pamačiau, kaip atskrido boružėlė ir nutūpė ant gėlytės. Priėjau arčiau, ji bėgiojo ant lapo, staiga sustojo, atsisuko ir pamojavo man dviem kojulėmis. Pasilenkiau visai prie pat. Bet ji apsigrėžė ir nuskrido tiesiai prie gulto.

– Tėti, o galiu eiti žaisti? Aš jau daug lentelių prikaliau.

– Na, žinoma, tik nevēluok vakarienės.

Krundis

Nuskuodžiau kuo greičiau ir išsitiesiau ant gulto. Netrukus maža boružėlė nusileido man ant rankos. Nežinau, ar ta mano matyta, ar kita, bet aš paleidau ją ant žolės. Ir staiga žiūriu, kad kaip tik ten žolėje bėgioja mano draugas skruzdėliukas Dru. Vos nepašokau iš džiaugsmo. Dru jau buvo atsivedęs seną žiniuonę ir susisukęs lapą pradėjo šaukti, kad nedelsdamas kartočiau stebuklingus žodžius. Teko vėl pakramsnoti tų šlykščių žolelių. Užsimerkęs kartočiau: „Sankturijus

